

**МІЖ «МРІЮ» І «ВІРІЮ»:
ХУДОЖНІЙ СВІТ ПОЕЗІЇ ВОЛОДИМИРА ЛІПКАНА**

Мацевко-Бекерська Л. В.

*доктор філологічних наук, професор,
завідувач кафедри світової літератури*

Львівський національний університет імені Івана Франка

вул. Університетська, 1, Львів, Україна

orcid.org/0000-0003-4626-5904

lmacevko@ukr.net

Ключові слова: *метамодерн, «нова щирість», емоційне переживання, суб'єктивна манера викладу, духовнотворчі маркери.*

У статті розглянуті деякі особливості поетичної манери Володимира Ліпкана. Серед багатьох творів, що формують окремі тематичні цикли, більш детально розглянуті вірші, у яких втілена посилена емоційність вислову переживань, особистого досвіду автора, його категоричні оцінні судження з актуальних сьогочасних проблем. Поезія Володимира Ліпкана становить цікавий сегмент сучасного горизонту в гуманітаристиці. Дедалі більше свідчень того, що мета новітнього пошуку відповідей на сутнісні питання людського буття зосереджена в процесі роздумів, сумнівів, аналізу і висновків, а не факту наявності деякої відповіді, що важливим елементом такої важливої відповіді стають, передусім, відчуття чи переживання – і при цьому саме емоційний контекст є більш цінним, аніж знання й розуміння. Вірші В. Ліпкана стали частиною культурної доміанти сучасності, сенс якої полягає в особливій артикуляції відчуттів – тому найкоротшому шляху, який має подолати «нова щирість» метамодерну. Прочитання і осмислення поезії засвідчує особистісне сприймання згенерованої енергії змін, їх оцінку та переживання. У світі художніх образів простежено, що сугестія поетичного слова відіграє надзвичайно важливу роль. Зосереджуючись на ліричному героєві, читач має цілковиту свободу для рецепції та інтерпретації, для встановлення смислових аллюзій, для особистісного переживання ціннісних маркерів, котрі надає автор. Володимир Ліпкан творить простір поетичного світопереживання, він є автором значного доробку якнайширшої тематичної палітри. Серед творів відзначаємо тексти інтимної, сугестивно-психологічної, медитативної, громадянської, філософської лірики; авторові належать також твори, включені в рубрики «наукової», «фінансової», «політичної» поезії.

Поезія Володимира Ліпкана моделює ліричного героя з оригінальним світоглядом, ціннісними пріоритетами, життєвими настановами й очікуваннями, водночас відверто і щиро структуруючи почуття, концентруючи певний емоційний стан чи відтворюючи певний настрій. Окрема увага зосереджена на віршованому циклі за мотивами «Цвіту яблуні» Михайла Коцюбинського, на специфіці стурктурування викладу та символіці образів.

BETWEEN “I DREAM” AND “I BELIEVE”: THE ARTISTIC WORLD OF VOLODYMYR LYPKAN’S POETRY

Matsevko-Bekerska L. V.

*Doctor of Philology, Professor,
Head of the Department of World Literature
Ivan Franko National University of Lviv
Universytetska str., 1, Lviv, Ukraine
orcid.org/0000-0003-4626-5904
lmacevko@ukr.net*

Key words: *metamodern, “new sincerity”, emotional experience, subjective manner of presentation, spirit markers.*

The article considers some particularities of Volodymyr Lipkan’s poetic manner. Among the many pieces composing separate thematic cycles, the poems which embody the heightened emotionality of the expression of the author’s feelings, experience, and utter evaluations of current problems are analyzed in more detail. Volodymyr Lipkan’s poetry is an interesting segment of the modern horizon in humanitaristics. There reveals more evidence that the purpose of the latest search for answers to the essential questions of human existence is focused during thinking, doubting, analysis and conclusions, but not on the existence of an answer that an important element of such an important answer is, first of all, feelings or experiences – at the same time, it is the emotional context that is more valuable than knowledge and understanding. V. Lipkan’s oeuvre has become part of the cultural dominant of modernity, which means the special articulation of feelings – the shortest way to overcome the “new sincerity” of metamodernity. Reading and understanding poetry proves the personal perception of the generated energy of changes, their evaluation, and experience. In the world of artistic images, it was observed that the suggestion of a poetic word plays a crucial role. Focusing on the lyrical hero, the reader has complete freedom for reception and interpretation, establishing semantic allusions, and personal experience of value markers provided by the author. Volodymyr Lipkan creates a space of poetic worldview; he is the author of a significant contribution with as vast as a possible thematic palette. Among his works, it is noted the texts of intimate, suggestive-psychological, meditative, civic, philosophical lyrics; the author also has works belonging to “scientific”, “financial”, and “political” poetry.

Volodymyr Lipkan’s poetry models a lyrical hero with an original worldview, value priorities, life guidelines and expectations while frankly and sincerely structuring feelings, concentrating a specific emotional state or recreating a certain mood. Particular attention is focused on the verse cycle based on Mykhailo Kotsyubynskyi’s “Apple Blossom”, the specifics of structuring presentation, and the symbolism of images.

Постановка проблеми. Один із відомих англійських висловів – «May you live in interesting times» (буквально: «щоб ти жив у цікаві часи») – інколи, не зовсім підставово, відлунюючи нібито перекладом китайського вислову «щоб ти жив у часи змін» (хоча найближче за своїм значенням до іншого – «Краще бути собакою у мирні часи, ніж людиною у часи хаосу», XVII ст.), може слугувати метафоричним позначенням сутності, настрою, переживання нашої реальності тут-і-тепер, у першій третині XXI століття. Упевнено

ввійшовши в концептосферу метамодерну, опиняємося в неозорому горизонті відображень сотень «полярюїдів», чії лінзи обертаються так швидко, як лише може людська природа намагатися встигати за динамікою світу. Вдячно сприймаючи платонівській «метаксіс» («участь суцього в бутті»), розуміючи, що префікс «мета» позначає стан водночас «між», «поза межами» та «після» (адже засвідчує перетин двох осей – Неба і Землі, Боже-ственних і Смертних), бачимо, що метою нового пошуку відповідей на сутнісні питання

людського буття стає процес, а не факт, елементом відповіді стають відчуття чи переживання – почасті більш цінні, аніж знання, чи, навіть, розуміння. Культурна домінанта сучасності полягає в особливій артикуляції відчуттів, що є найкращими способом і формою втілити «нову щирість» метамодерну: «Що таке нова щирість? Подумайте, іронія і щирість поєднані як Вольтрон, для формування нового руху вражаючої сили. Або подумайте про це, як про відсутність іронії та щирості, де менше означає (очевидно) більше» [1]. Як відомо, Вольтрон (Легендарний Захисник, адаптований *Beast King Go-Lion*, символ трансформерів / роботів) втілює ідею досконалої цивілізації, здатної побороти зло, тож тут цей образ набуває сенсу нової емоції, нового настрою технологічної доби, концентрацією енергії нової культурної епохи, про яку згодом суголосно міркуватимуть філософи, соціологи, культурологи. У певному сенсі кожен із нас сьогодні генерує енергію змін, їх сприймання та переживання. Сугестія поетичного слова відіграє надзвичайно важливу роль: центруючись довкола ліричного героя, читач має цілковиту свободу для рецепції та інтерпретації, для встановлення смислових алюзій, для особистісного переживання ціннісних маркерів, котрі надає автор. В сучасному просторі поетичного світотворення своє місце посів Володимир Ліпкан – автор значного доробку якнайширшої тематичної палітри. Серед творів відзначаємо тексти інтимної, сугестивно-психологічної, медитативної, громадянської, філософської лірики; авторів належать також твори, включені в рубрики «наукової», «фінансової», «політичної» поезії.

Мета статті. Підкреслено суб'єктивна, тенденційно маркована манера викладу у творах В. Ліпкана доводить актуальність однієї із методологічних настанов новітньої гуманітаристики: постмодерна відчуженість, як і експансія критичного мислення, увиразнилися так переконливо, що сприяли пошукові нової системи координат для розуміння теперішності, для окреслення контексту сприймання й поширення універсальних цінностей. Як зауважив Т. Юсеф, «постмодерністські тексти виявляють скептицизм щодо здатності мистецтва створювати значення, здатності історії відкривати істину та мови передавати реальність» [5].

Виклад основного матеріалу дослідження. У «Нотатках про метамодернізм» (2010) Робін ван ден Аккер і Тімотеус Вермойлен наголосили на тому, що метамодерн є новим типом чуттєвості, який прийшов на зміну постмодерну, і його головною ознакою є розхитування, коливання як свідчення перебування «між»: «Ми будемо називати цей дискурс – коливання між ентузіазмом модернізму і постмодерністською іронією – метамодер-

нізмом» [3]. При цьому було акцентовано, що ключовими рисами метамодернізму є зміна меланхолії надією і посилення неоромантичної чутливості. Наголошуючи на ризоматичності (нелінійності) та відкритості (недогматичності) своєї концепції, дослідники звертаються до поняття «структури почуття», дещо переосмислюють визначення Р. Вільямса і саме таку назву дають настроєві сучасної доби: «[...] метамодернізм – це не філософія. У цьому ж сенсі, це не напрям, програма, естетичний реєстр, візуальна стратегія чи літературна техніка або троп. Сказати, щось є філософією, означає припустити, що це система мислення. Це означає, що вона закрита, що має межі. Це також означає, що в цьому є логіка... Запропонувати будь-який «-ізм» як естетичний реєстр, стратегію чи троп – означає припустити, що це фігура, яку можна закріпити, забрати з тексту чи картини та вставити в інше місце. Запропоноване нами поняття метамодернізму не є жодним із означених. Це не система мислення, не напрям чи троп. Для нас це структура почуттів» [2]. Поезія Володимира Ліпкана моделює ліричного героя з оригінальним світоглядом, ціннісними пріоритетами, життєвими настановами й очікуваннями, водночас відверто і щиро структуруючи почуття, концентруючи певний емоційний стан чи відтворюючи певний настрій. Якщо традиційно епос є відтворенням спогаду про причину емоційного зворушення, а лірика – становить зазвичай негайний відбиток емоції, то стиль письма В. Ліпкана можемо означити як емоційно-ситуативний. Адже ретельне документування дат написання віршів робить читача максимально причетним до моменту психологічно-емоційного зворушення: чи то березень 2007-го, чи то червень 2019-го, чи то лютий 2022-го, чи то січень 2023-го. Спільність екзистенційного простору надає поезії рецептивної співучасті, включеності кожного читача у смислове поле «я знаю це» / «я розумію це» / «я відчуваю це». Власне «емоційний спільний знаменник» додає особистим переживанням автора особливого відлуння серед читачів.

Погоджуючись із Люком Тернером, що «метамодернізм – це мінливий стан пошуків множинності несумірних і невловимих горизонтів між (і за межами) іронією та щирістю, наївністю та обізнаністю, релятивізмом та істиною, оптимізмом та сумнівом» [4], бачимо панорамне художньо втілене «коливання», зосереджене на пошукові істини – так, як її сприймає автор. Скажімо, у лаконічних текстах простежується «логіка почуттів», графічно маркована автором [6]:

Найпростіший спосіб людей об'єднати:

Ненависть, лють замість любові дати.

Любов вимоглива, вибаглива, складна

А лють – елементарна; ненависть – проста.

Отже, В. Ліпкан категоричний у своїх ціннісних пріоритетах і переконливий у виборі викладової стратегії. Поряд із явними смисловими акцентами відзначаємо й ті, що втілюють певне особисте збентеження чи коливання між дійсним та уявним світами [6]:

Коли не знаєш, що ти до людини відчуваєш,
Заплющ свої глибокі очі
І подумки здіймись високо до небес.
І уяви: її ніде нема, не було і не буде...
Тоді й відчуєш дух пророчий,
І зрозумієш цінність без слівес.

Особлива сторінка поетичного доробку Володимира Ліпкана присвячена родині, тим вічним цінностям, котрі допомагають людині зберегти себе, продовжитися у світі, дати снагу родинному дереву укоренитися і зрости, загустити багатую кроною та прагнути до світла. Зокрема, присвята батьківству як особливому покликанию та особливому сподіванню [6]:

Колись надривно плакав, ти ж – дитя.
Вже потім: я носив тебе на спині,
Я опікав, любив, плекав
Завжди я марив тим, щоб був ти **сильний**.

Щоб ось колись, як прийде час,
Ти зміг мене як батька вшанувати:
Щоб мав фінанси і запас,
Щоб міг мене вже піклувати!

Як бачимо, концепт сили відверто й емоційно поєднується зі слабкістю людини перед об'єктивними законами світобудови, з її вірою та очікуваннями, з її відповідальністю, однак зі зрозумілими відчуттями – острахом і сумнівами. Значний інтервал між поезіями та особистим досвідом пізнішого часу втілюється у відгукові В. Ліпкана на український телефільм «Платон Ангел» (драма режисера Івана Войтука за мотивами п'єси Олексія Коломійця «Дикий Ангел», 2011 р.), адже дав можливість розгорнути ідею батьківства та численних проблем, із ним пов'язаних, особливо зосереджуючись на мистецькій досконалості геніального акторського виконання Богдана Ступки.

Цю ж тему Володимир Ліпкан розгортає у поезії «Соняшник», повертаючи читача у світ образів Івана Драча та Ліни Костенко [6]:

Казковий соняшник, любов'ю оповитий,
Він нам охоче розповість
Про те, який він є несамовитий:
Сьогодні соняшник – наш гість.

Далі, строфа за строфою, деталізується і поглиблюється образ соняшника [6]:

В *весінній* ранній і чудовий час,
Я спочиваю, насолоджуючи вас:
Зелені стеблі мають снагу
Я навесні до сонця маю спрагу.

В *годину літню*, сонячну прекрасну
Коли світанок чудний ясний,
Його я з радістю чекаю
Надію й щастя я плекаю.

Автор не лише стежить за ростом і дозріванням символічної рослини, котра увиразнює духовнотворчі маркери, але й переконливо персоніфікує весь процес, додаючи особистісних прикмет загальновідомому [6]:

Я усміхаюсь сонцю ясно,
Адже воно завжди прекрасне,
Я посланець від сонця на землі,
Я чудотворець істини, краси.

Моє насіння, мов палке кохання
Воно шле людям привітання:
Чим більше я насінням посміхаюсь,
Тим більше в поле повертаюсь.

Реалістичність своєї поезії автор особливо увиразнює, здебільшого твори втілюють притаманну В. Ліпканові енергію творення, натхнення, прагнення до надстрімкого досягнення мети [6]:

Бо *восени*, коли жнива,
Моє насіння поле покрива:
Я сію всім добро і силу
Моє насіння істинно красиве.

Зима коли ж на дворі мальовнича
Я сплю в полях, неначе садівничий:
Спостерігаю за всіма

Зима – це час, коли немає обертя.

Зрештою, автор причетний не лише до творення художнього світу, але його рецепції та інтерпретації. Даючи читачеві великий образний простір, Володимир Ліпкан користується власним правом визнач(а)(и)ти оцінні пріоритети, подати вказівки чи настанови для розуміння свого задуму чи для роз'яснення свого наміру [6]:

Тож соняшник строкатим є від Бога:
Він щастя є і засторога:
Коли насіння влучно не впаде,
То соняшник не вродить і помре.

Коли ж насіння на родючий ґрунт впаде,
Ідея ця повік-віків живе:
Вона розквітне у віках
Бо соняшник, немов той вільний птах.

Його насіння – крила для свободи,
А пелюстки як вогнище століть.
Бо Соняшник це істинна безодня
Дороговказ від лихоліть.

Принадібно відзначимо, що непоодинокими є авторські коментарі чи «нотатки на берегах», коли поряд із поетичним текстом подаються ремарки про пережиті моменти (розмову з близькими, спільне з сином виконання шкільних завдань

тощо), про особливі ситуації з власного життєвого досвіду. Така форма організації художнього світу додає особливої сентиментальності й відчуття спільної причетності до однієї емоції чи переживання.

Посилена емоційність властива поезіям Володимира Ліпкана всього тематичного спектру. Твори з досвіду наукового становлення, зростання, шліфування таланту дослідника спричинені здобутками та втратами, котрі переживає кожен на цьому, достатньо непростому, шляху. Це у доробку автора втілилося у «науковій» (за визначенням В. Ліпкана) ліриці, що увиразнює проблему життєвого вибору – вибору наставника, натхненника, істинного вчителя, котрий дасть відповіді на питання або зуміє навчити правильно формулювати важливі питання. Тому не випадково риторичними фігурами, що становлять лейтмотив багатьох поезій, є: «Кого у вчителі собі береде?» та «Людей любіть понад усе!» Цікавими також є поетичні рішення автора в політичній ліриці, позаяк Володимир Ліпкан переконливо та відважно акцентує на власних поглядах та наполягає на досить категоричних оцінках надзвичайно складних, трагічних подій новітньої історії України, утвердженню її місії в сучасному світі – через неймовірні втрати й драми українських родин. Тут можемо відзначити ще один лейтмотивний вектор – «Потрібні результати!», що конкретизує всю діалогічну історію нашої Великої визвольної війни.

Окремо варто звернутися до поетичної рефлексії одного із найбільш емоційних творів українського модернізму (ще раз підтверджуючи суголосність настрою кризових періодів культури, суспільної історії тощо в екзистенційному спадкуванні метамодерну). Володимир Ліпкан запропонував характеристику поетичного циклу з одноіменною назвою: *за мотивами глибоко імпресіоністичного етюду українського письменника Михайла Коцюбинського «Цвіт Яблуні»* (курсив і позначення зробив автор, В. Ліпкан). Кілька своєрідних малюнків, наче своєрідні пазли, ново(пере)відкривають калейдоскоп трагедії, особливо її сприймання і переживання. Цикл складається із низки «внутрішніх монологів» (батька, матері, лікаря), що поєднуються із «зовнішніми» наративами, коли особисте переживання доповнюється чи увиразнюється поглядом стороннього спостерігача, чия підкреслена об'єктивність лише посилює відчуття і переживання трагедії. Скажімо, драматичний опис психологічного стану Батька (Володимир Ліпкан обирає графічне позначення великою літерою) [6]:

Я з жахом вдивляюся у ту боротьбу
Приспавсь я потрохи, напевно піду...

Мені дуже лячно все це відчувати
Я бачу доньку, здатну Душу віддати.

Для цілісності й повноти зображення автор додає розділ «Філософські роздуми батька» [6]:

Зненацька щось і грюкнуло дверима,
Ногами хтось полопотів босими...

Спитав себе: Це що, кінець,
То справді був життя вінець?

Автор намагається проникнути у внутрішній світ кожного учасника великої сімейної трагедії, коли чоловік спостерігає за своєю дружиною, котра (так само, як і він) втрачає доньку [6]:

Я бачу сю стурбовану і зниклу жінку:
Неремство товчється влітку, взимку
Слід заспаних очей лишив на самоті,
Лишаючи її саму на стиглій видноті.

Зауважимо оригінальний авторський епітет – «зникла жінка». Завдяки цьому тропові читач вже не потребує додаткових свідчень про глибину пережитої трагедії. Водночас додатковими відтінками настрою приростають образи годинника, лікаря, до особливих панорамних узагальнень додаються діалоги осиротілого батька із самим собою чи прониклива розмова із долею. З одного боку, ліричний герой прагне зупинити час [6]:

Як ніж гільйотини годинник пробив,
Ба більше скажу вам, ледь серце спинив.
Тож думку для себе почав формувати:
Годинники вимкніть, їх слід зупиняти.

Однак, з іншого боку, ведучи «Діалог із життям, факт прийняття смерті як даності, яку не може змінити герой», наратор сперечається зі своїми думками та переживаннями, зі своїм раціональним сприйманням ситуації та неготовністю її пережити, зробити її частиною свого існування [6]:

«Се підло, безглуздо, – вигукнув я, –
Насильство, неволя – то є катівня!».
«Закон се природи», – із заду виразно.
«А я не приймаю той смерті відразу!»

Ймовірно, сюжетною кульмінацією поетичного циклу є розділ «Крик матері», де автор увиразнює екзистенційний парадокс [6]:

Раптово чуто дикий, неозорий крик:
Крик матері, ні з чим він незрівняний.
І сльози на очах, як міради крихт
І світ стемнілий і ніким неосіяний.

Я мчусь наосліп, все перекидаю,
Про себе Бога я лишень благаю:
Врятуй Доньку мою, Творець,
ЖИТТЯ їй дай, а не кінець!

Повільний (радше – навмисно сповільнений) рух викладу до розв'язки має особливу роль – посилити, деталізувати, максимально суб'єктивувати особисту трагедію батьків, які переживають

втрата головного, єдино цінного в житті, того, що давало сенс існуванню і що тепер підкреслює його відсутність. Прикінцеві розділи – «Ранок, спогади», «Опис ранку біля яблуні», «Співставлення образів коханої живої дитини і мертвої» – завершують панораму трагедії, передають найменші деталі психологічного стану батька й матері, відкривають горизонт майбутнього, що існуватиме відтепер лише в проекції спогадів. Завершується поетична рефлексія на «Цвіт яблуні» несподіваною риторичною фігурою [6]:

Сумую я за чимось іншим...

За тим, що вкарбувалось в пам'яті Життя
Цвіт Яблуні – ти Донечко моя!

Отже, Володимир Ліпкан погоджується із М. Коцюбинським, знаходить новий горизонт, де життя не буде лише існуванням, адже має виняткове право на «свій» цвіт яблуні: виколисаний, викоханий, виплаканий. Авторіві вдалося майстерно відтворити класичний гомодієгетичний нарратив, що деталізує інтрадієгетичний простір етюду Михайла Коцюбинського. Зокрема, вражаючи за силою сугестування трагізму та відображення особистісного його переживання історія, представлена в оповіданні «Цвіт яблуні» (1902), втілена в архітектоніці твору, що унікальна структурованістю художнього матеріалу, відсутністю майже усіх сюжетотворчих елементів, окрім кульмінації та редукованої зав'язки. Сислової значущості презентації нарації Михайло Коцюбинський досягає через ретардоване відображення максимального драматизму, а далі – трагізму життєвої біографії «я»-оповідача. Цей настрій уповні відтворив Володимир Ліпкан і при цьому зумів заглибитися у створений українським письменником-класиком складний онтологічний вимір дитинства як категорії, що визначає настрій, що здатна сконцентрувати сугестію як у носія емоції, так і в її інтерпретатора. З образом недугої Оленки в етюді та його поетичній рефлексії пов'язана межова ситуація переходу з життя у вічність, цей образ «притягає» всі думки зображеного «я-персонажа». Водночас, дитинство має сюжетотворче значення: смерть дівчинки поляризує спрямування емоційної тональності,

спричиняє зміну простору твору, що також знайшло своє втілення у поезії В. Ліпкана. Зрештою, провина батька зрефлексувала в «щось інше» в поезії. Батько відчуває свою провину перед донькою за те, що втрата її стане «*колись [...] як матеріал*» для пам'яті; дитинство буде згадуватися не як особа, а як привід пережити пов'язану з ним емоцію. Поетична інтерпретація етюду Михайла Коцюбинського свідчить, що самоаналіз, заведений у підсвідомість, збагачується новими нашаруваннями, деталізуючи і драматизуючи настрій. Невипадковою є посилення емоційності циклу Володимира Ліпкана: граматичне домінування займенника «я» позначається на сугесії почуттів: у тексті етюду цей займенник у найрізноманітніших модифікаціях ужитий 184 рази, водночас «ми» трапляється лише п'ять разів. Тому, починаючи від формально-візуального сприймання «я»-презентації історії, поглиблюється емоційний контакт наратора із читачем, максимально точно й переконливо повідомляється про найменші настроєві зміни, певним чином їх мотивуючи. І саме тому поетична форма читацького занурення у світ образів Михайла Коцюбинського продовжує настрій причетності й співтворення.

Висновки й перспективи. Поетичний доробок Володимира Ліпкана багатоплановий, різноматичний, спроектований на складну мозаїку проблем нашого часу. Тексти презентують внутрішній світ людини, відкритої до інших людей, до світу з його трагедіями і глибинними протиріччями, людини, котра не лише бачить – чує – розуміє – відчуває – мислить, але й пропонує значну палітру барв і звуків для пізнання повноти життя. Для вписування гуманітаристики в координати культурної ситуації сучасності зважимо на міркування Тауфіка Юсефа, котрий вважає, що основним принципом метамодернізму «є віра, довіра, діалог і щирість» [5]. Поетичне світопереживання, втілене у творах Володимира Ліпкана, свідчить, що саме ці якості притаманні художньому світові новітньої лірики, а ліричний герой прагне до всеохопності, універсальності пізнання, повноти вияву своїх почуттів та думок.

ЛІТЕРАТУРА

1. Manifesto for The New Sincerity. *Maximum Fun*. 2006. URL: <https://maximumfun.org/news/manifesto-for-new-sincerity/>
2. Misunderstandings and clarifications. *Vermeulen, Timotheus, Akker, Robin van den. Notes on Metamodernism. Theory*. 2015. URL: <http://www.metamodernism.com/2015/06/03/misunderstandings-and-clarifications/>
3. Vermeulen T., Akker R. van den. Notes on Metamodernism. *Journal of Aesthetics & Culture*. 2010. Vol. 2. URL: <https://www.tandfonline.com/doi/pdf/10.3402/jac.v2i0.5677>
4. Turner L. Metamodernist Manifesto. 2011. URL: <http://www.metamodernism.org/>

5. Yousef, T. (2017). Modernism, Postmodernism, and Metamodernism: A Critique. *International Journal of Language and Literature*. June 2017. Vol. 5. No. 1. DOI: 10.15640/ijll.v5n1a5
6. Поезія. *lipkan.com*. URL: <https://www.lipkan.com/category/poeziya/>

REFERENCES

1. Manifesto for The New Sincerity. *Maximum Fun*. 2006. URL: <https://maximumfun.org/news/manifesto-for-new-sincerity/>
2. Misunderstandings and clarifications. *Vermeulen, Timotheus, Akker, Robin van den. Notes on Metamodernism. Theory*. 2015. URL: <http://www.metamodernism.com/2015/06/03/misunderstandings-and-clarifications/>
3. Vermeulen T., Akker R. van den. Notes on Metamodernism. *Journal of Aesthetics & Culture*. 2010. Vol. 2. URL: <https://www.tandfonline.com/doi/pdf/10.3402/jac.v2i0.5677>
4. Turner L. Metamodernist Manifesto. 2011. URL: <http://www.metamodernism.org/>
5. Yousef, T. (2017). Modernism, Postmodernism, and Metamodernism: A Critique. *International Journal of Language and Literature*. June 2017. Vol. 5. No. 1. DOI: 10.15640/ijll.v5n1a5
6. Poeziia [Poetry]. *lipkan.com*. Retrieved from: <https://www.lipkan.com/category/poeziya/>